

בוב שלי.

השעה 01:30. אני יושבת בבית שלנו, שלך, שלי של אלקנה ונדב שלנו.

עכשיו כשכולם הלכו, ובקשתי לי קצת זמן לבד, אני מתחילה להיזכר באוצר שהיה שייך לי 10 שנים.

אני נזכרת בערב לפני החתונה שלנו. השארת לי בבית, שיהיה שלנו, מכתב אחד מיני כמה... אבל המכתב הזה נותר בי עד היום, פועם ובקול.

במכתב כתבת:

בית יקר, אני מדמיין אותך עכשיו, מלא אבק, טיפה בוץ על הרצפה, תריסים מלוכלכים, קצת אפור, חסר חיים אפשר להגיד.

אבל תחשוב, בית, מה יהיה איתך בעתיד הלא רחוק. אני חוזר מהצבא טיפה עייף, אני עולה אליך במדרגות ופותח את הדלת. משב חמים מקבל את פני. מלא אור. אני נכנס אליך, בית, ומסתכל, אתה נראה אחר, אני מרגיש שונה פתאום, מן תחושת שייכות שעוטפת אותי.

ואז בפינה, בסלון, אני רואה אותה, יושבת על הספה הנוחה שלנו, והיא כל כך יפה... אני מתקרב אליה לאט, ואז אני מחבק אותה חזק חזק, ולוחש לה שכל כך התגעגעת. אנחנו מתיישבים, והיא שמה את ראשה עלי, ואני מלטף אותה בעדינות, והיא שואלת מה עבר עלי השבוע, ואני מספר, והיא מייעצת ותומכת, והכי חשוב, בית, מחייכת. והנשמה שלי סוף סוף נרגעת.

ואז אני מבין, בית, שהאור והחמימות ותחושת השייכות הזאת, בעצם זה לא אתה, בית... זו אשתי המדהימה. בלעדיה אין לי כלום, והיא הבית המדהים שלי. תודה בית שלי.

אז צביקה, בעלי היקר, שאני כל כך אוהבת. הבית המדהים שלי הוא אתה. מתוך הבית הצלחנו לצמוח, להקים משפחה לתפארת, מתנות קטנות שבזכותך כאן קיימות, אלקנה ונדב, שבכל יום רק ממלאים. ואתה כל כך אוהבת אותם, לא היה לך דבר חשוב בעולם מלבדם. חינכת אותם לתפארת. תמיד אמרו לי: "אז בעצם את מגדלת את הילדים לבד" ותמיד אני עניתי "מה פתאום", הנוכחות שלך בבית הייתה כל כך עמוקה. וכל דבר שאמרת היה משמעותי. גם כשלא היית, היית. והילדים גדלו בשמחה, הילדים גדלו בשמחה. בכל פעם שהגעת הביתה, זו הייתה חגיגה. כולנו קרנו מאושר, נסענו לטיולים ונהנינו כל כך.

ביום שישי האחרון ירדתי להירגע קצת בסחנה. לבד... מצאתי לי מקום שקט, בלי אף אחד, ופשוט נרגעתי. צילמתי את המקום ושלחתי לך בהודעה. כתבתי שיש מקום קסום, שמחה רק לך, וכתבת לי שאתה מחכה. מחכה לחזור. אני בטוחה שאתה עולה עכשיו למקום קסום הרבה יותר, אתה רגוע ושלו, ושמח על מה שהספקת. שמח על הדרך בה בחרת, דרך החיים בצבא. וזה שהיית כל כך מרוצה מהעבודה הרבה במבצע עכשיו. היית שמח, והשיחות האחרונות שלנו היו שמחות, היו מחזקות, ואני לא מצטערת על אף מילה שנאמרה בינינו, הכל היה מחזק.

היית חדור בעוז ובאמונה, מלא במוטיבציה להחזיר את הכבוד לעם ישראל, כמו שדביר עמנואלוף זכרונו לברכה, החבר שלך, ביקש.

והדרך שלך, של עמידה איתנה בכל שלב בדרך, של הצלחה ללא פשרות, של טוטאליות, עברה לפקודיך במלוא הטוהר. החיילים שלך כל כך העריצו אותך ואני כל כך אוהבת את כולם.

צביקה שלי, איש של אמת. איש של ענווה, איש של אמונה, צדיק גדול. אני מרגישה זכות כל כך גדולה שהיית שלי חלק נכבד מהחיים. שבנית איתי בית כזה בישראל, בית של בהירות, בו הדרך ברורה. בית בו האמונה, השמחה, האופטימיות, הנתינה הם ערך עליון.

ואני אמשך.

אני אמשך לדבוק בדרך הזאת, כי זאת הדרך שלנו, זאת הדרך הנכונה. זאת היא דרך של צמיחה. ויש לנו פה שני פרחים שהבאנו ביחד, שכל כך מחזקים אותי, עם כל חיבוק, עם כל מבט.

אהוב שלי, תהיה מליץ יושר עלינו ועל כל עם ישראל, שלח לנו תעצומות נפש להתמודד באחדות מול אויבנו.

כשסיפרתי לאלקנה ונדב שנהרגת, סיפרתי להם שהקדוש ברוך הוא חיפש שומר, הוא שלח מלאך שביקש שתבוא, וכמובן שרצית, משום שזה הדבר הכי טוב שאפשר לבקש. להיות שומר ליד כיסא כבודו של מלך מלכי המלכים.

ועכשיו כל המלאכים מחכים לך בזרועות פתוחות, בשמחה, מקבלים עלם יפה תואר ויפה מידות ומודים שהם זכו.

ארז גרשטיין, דרור ויינברג - שכל כך הערצת, דביר עמנואלוף - שכל כך אהבת, סבא חיים וסבא שעה, סבתא ציפורה שסוף סוף אתה זוכה להכיר, פפי חיים ופפי שאול הצדיק, סבא ירחמיאל וסבתא רותי שלי, שאני בטוחה שכל כך שמחים בבואך.

תנוח בשלום על משכבך, בשקט, ברוגע, אנחנו נהיה בסדר.

מבטיחה.

תשלח כוחות לרועי, שיחלים החלמה מלאה במהרה בעזרת ה'.

אוהבת אותך כמו שלא אהבתי מישהו מעולם, ומבקשת ממך סליחה על כל מה שצריך.

ואומרת לך, יקר לי – תודה! תודה על חיים מלאים.

עדי שלך.